

Retsliberalt

Nyhedsbrev 9.

Julen 2020.

Retsliberalt Forum udsender herved sit nyhedsbrev nr. 9 til en række interesserede, fortrinsvis som mail. Desuden sendes den til medier og partier mv. som brevpost. Aviser og andre er velkomne til at publicere artiklerne eller kommentere – mod angivelse af kilden.

Nyhedsbrevet indeholder denne gang tre indlæg.

Det første indlæg er en let bearbejdet udgave af skovfoged Ejnar Pedersens skrift: "Hvad enhver vælger bør vide." I Ejnar Pedersens sædvanlige korte, præcise og gennemarbejdede form, hvor han graver helt ned til grundfjeldet.

Det andet indlæg er et læserindlæg fra Lars Bækgaard, der til dagligt arbejder med IT; men også i mange år har beskæftiget sig med de retsliberale ideer.

Det tredje indlæg er egentligt også et "læserindlæg", selv om det er skrevet af nyhedsbrevets redaktør fhv. efterskole- forstander, cand.jur. Thorkil Sohn. Det er et forsøg på også at få opmærksomheden rettet på

"uddelingen" af jordrenten. Det kan nemlig gribes an på flere måder og er genstand for debat.

I øvrigt kan du kigge på www.retsliberal.dk - hvis du vil vide mere. Prøv også at klikke ind på vort bestyrelsesmedlem Per Møller Andersens side: www.grundskyld.dk

Du kan melde dig som medlem af Retsliberalt Forum hos kontaktperson Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing, tlf. 9749-5407, mail: thorkil.sohn@amil.dk dersom du kan tilslutte dig vort politiske program (se www.retsliberal.dk). Der opkræves ikke noget kontingent eller kræves nogen indsats - enhver bidrager i det omfang, han/hun ønsker. Som medlem vil du blive inviteret med til vore møder mv. og indgå på lige fod med de øvrige medlemmer. Navn og adresse vil blive anført på vores hjemmeside.

Kender du andre, der vil modtage nyhedsbrevet pr. mail, kan de tilmeldes på thorkil.sohn@mail.dk. Det er også muligt at modtage nyhedsbrevet pr. post ved henvendelse til Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing, tlf. 9749-5407. På samme måde kan du framelde dig. Vi behandler mailadresser mv. efter reglerne for databeskyttelse.

Evt. bidrag til vort arbejde modtages med tak på konto 7650 - 1379796 Vestjysk Bank.

Siden sidst har vi modtaget 100 kr. mrk. "Svend Dinsen", som vi takker for.

Vi mangler dog stadig penge til den porto, der hele tiden løber på og udgifter vedr. hjemmesiden. Får vi for mange penge, beder vi ikke om noget, før vi mangler igen. Medmindre andet anføres, vil giveren blive anført med beløb og navn i næste nyhedsbrev.

EFTERLYSNING.

Til vort næste nyhedsbrev, som planlægges udsendt til forår, efterlyser vi igen input og reaktioner fra nyhedsbrevets læsere.

Vi håber på den måde at leve bedre op til vort navn "Retsliberalt FORUM", gøre nyhedsbrevet mere relevant og få en debat/samtale i gang om de samfundsproblemer, som vi arbejder med.

Input bedes sendt senest 15. marts 2021 til kontaktperson Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing, tlf. 9749-5407, mail: thorkil.sohn@mail.dk

Vi ønsker vore læsere en Glædelig Jul og et Godt Nytår.

Med venlig hilsen
Retsliberalt Forum.

Hvad enhver vælger bør vide.

Af skovfoged Ejnar Pedersen, lettere redigeret.

Ejendomsretten er en af al politikks store kildevæld, idet den udløser en grundlæggende samfundsmæssig fordelingsproblematik, når de to skabende faktorer, produktionsgrundlaget og det menneskelige arbejde, møder de to forbrugende faktorer, fællesskabet og det enkelte menneske.

Produktionsgrundlaget defineres som de natur- og samfundsskabte værdier, først og fremmest jordværdier (bl.a. beliggenhed) og råstoffer. Det menneskelige arbejde omfatter arbejdsløn og virksomhedsudbytte af den investerede kapital.

Denne fordelingsproblematik kan løses på fire principielt forskellige måder, hvilket klart kan vises, idet vi kalder de to skabende faktorer produktionsgrundlaget = G og det menneskelige arbejde = M og kalder de to forbrugende faktorer fællesskabet (det offentlige) = O og det enkelte menneske (det private) = P.

1: OG+OM (**Socialisme**, hvor det offentlige ejer begge skabende faktorer) er et ejendomsretsligt totalitært fordelingsystem, som fører til et tvangssamfund.

2: PG+PM (**Kapitalisme**, hvor private ejer begge de skabende faktorer) er et fordelingsystem, der fører til

et classesamfund, hvor ejerne af produktionsgrundlaget løber med gevinsten og "fanden tager de sidste".

3: PG+OM (**Socialliberalisme**, hvor produktionsgrundlaget er privatejet og det menneskelige arbejde er offentligt ejet) er et fordelingsystem, hvor der udvikles en formynderstat med stor tendens til ulighed.

4: OG+PM (**Retsliberalisme**, hvor den offentlige sektor ejer produktionsgrundlaget og den private sektor ejer det menneskeskabte) er et af mange socialøkonomer og tænkere foreslået system.

Naturligvis findes de fire teoretiske former ikke nogetsteds i "ren" form.

Socialismen nødsages nemlig til at lade en del af arbejdets frugter tilfalde arbejderen for i det hele taget at opretholde den fornødne produktion.

Kapitalismen favoriserer jordejeren, da stort set al aktivitet kapitaliseres i jordværdien og de, som kun har "deres hænder", havner derfor ofte i store slumkvarterer. Hvis systemet ikke korrigeres, fører det til social uro og oprør.

De to ovennævnte forhold har ført til, at flere og flere mener, at man må finde en gylden middelvej. Her

overser man imidlertid ofte, at "midten" kan findes på TO måder, se 3 og 4)

Socialliberalismen, som vi nærmer os i Danmark, hvor samfundet beslaglægger ca. ½ del af det menneskelige arbejde og lader mange arbejdsfri jordværdigevinster gå i private lommer, må hele tiden "justeres" gennem skiftevis blå og røde regeringer, da den i "ren" form naturligvis er vanvid og gift for nyttigt arbejde.

Retsliberalismen, hvor man lader samfundet få udbyttet af de natur- og samfundsskabte værdier og lader arbejdets frugter tilfalde rette vedkommende, er ikke rigtigt blevet afprøvet i praksis, selv om den synes at stemme bedst overens med moralske betragtninger.

Det generelt anvendte politiske linjebillede med en socialistisk venstrefløj og en kapitalistisk højrefløj og en "midte", hvor man er halvt socialistisk og halvt kapitalistisk, afsløres faktisk af ovenstående som en slags "falsum", fordi det ganske skjuler, at man kan være halvt socialistisk og halvt kapitalistisk på to ejendomsretsligt modsatte måder, en socialliberal og en retsliberal.

Det oversete spørgsmål.

Læserindlæg fra Lars Bækgaard, der er ph.d. i computer-videnskab og ansat på "Institut for Forretningsudvikling og Teknologi" i Herning.

På marker bølger korn. Og majs. Og solceller. Nå ja, solceller bølger ikke ligefrem, men de er meget synlige.

Landbrugsjord bruges i stigende grad til andet end at dyrke føde til mennesker og dyr. Det har i nogle år været populært blandt landmænd at dyrke energi i form af bio-materiale til brændstof. Nu anvendes jorden i høj grad til solcelleanlæg, der producerer energi.

Når en person køber energi fra solcellemarker, indgår der to elementer i prisen. Det ene element vedrører solcelleanlæggene og processerne, der omdanner lys fra solen til andre former for energi. Det andet element vedrører jorden under solcellerne. Den jord der giver adgang til solens lys.

I byerne opkøber kapitalfonde udlejningsejendomme. I nogle tilfælde for at store en hurtig gevinst via moderniseringer og lejeforhøjelser.

Når en lejer betaler husleje, indgår der to elementer i prisen. Det ene element vedrører den del af bygningen, der udgør lejerens bolig. Det andet

element vedrører jorden under bygningen. Den jord der er grundlag for bygningens beliggenhed.

I det eksisterende system, ejes jorden og dens økonomiske værdi oftest af private. Disse ejere får den del af energiprisen og huslejen, der vedrører jordens bidrag i form af adgang til solens energi og bygningens beliggenhed.

Dette system tages ofte for givet, og følgende spørgsmål overses ofte:

Hvem er den rette ejer af jordens økonomiske værdi?

Intet menneske har skabt jorden og solens lys, og alle bidrager til skabe jordens beliggenhedsværdi. Jorden og solen eksisterede, inden de første mennesker kom til, og det er samfundsdannelsen, der er grundlaget for jordens beliggenhedsværdi.

Derfor bør ingen eje jorden og de øvrige dele af naturgrundlaget, og alle bør have lige del i dets økonomiske værdi. Hvis vi sikrer dette, vil vi i fællesskab have en stor vedvarende økonomisk kilde til finansiering af vores fælles udgifter. Og vi kan undgå at øge den økonomiske ulighed ved at forhindre, at private indkasser værdien af noget, der bør være fælles.

Hvad med "uddelingen" af grundskylden?

Af Thorkil Sohn.

Der er stort set enighed blandt alle georgeister om "opkrævningsdelen", nemlig at de natur- og samfundsskabte værdier bør tilfalde fællesskabet/samfundet.

Men der er tvivl om, hvorvidt grundskylden kan "slå til" til at dække samfundets behov/fællesudgifter. Eller om den simpelthen "skal slå til". Altså, om der ved siden af grundskyld må eller skal opkræves skatter og afgifter på arbejds løn og produktion.

Denne uenighed hænger i høj grad sammen med det bagvedliggende etiske syn på ejendomsretten. Om man mener, at der skal skelnes ABSOLUT mellem de skabte fællesværdier og de arbejds skabte personlige værdier. Altså, om skat på arbejde og produktion er "tyveri" eller ikke.

Sagt på en anden måde: om man mener, at opkrævning af grundskyld "kun" har til formål at fremskaffe en del af samfundets indtægter på en mere retfærdig måde eller om det er "single tax" (eneste skat), som amerikanske georgeister siger.

Og uenigheden fører ofte til en videre debat om "slå til – jamen til hvad?"

Altså en debat om, hvad der er samfundets opgaver, hvilket jo kan udstrækkes næsten uendeligt.

Man har forsøgt sig med en afgrænsning, som ofte kaldes "de naturlige fællesudgifter" og som defineres ved det, som alle har gavn af/kan få brug for o. lign. Begrundet med, at hvis grundskylden uddeles til særinteresser, f.eks. "gedeavlere", så skaber man i virkeligheden en ny privat jordejerklasse.

Derfor er andre havnet i det nærmest modsatte synspunkt, at grundskylden tilhører alle i lige andele og statens opgave derfor bør minimeres til næsten kun at omfatte opkrævning og lige uddeling af grundskylden, altså en minimalstat.

Selv om de fleste i den afdeling dog medregner noget mere som fælles ansvar, f.eks. retsvæsen, forsvar, sundhed, grundskole, en vis socialforsorg o. lign.

Socialøkonomen Henry George, hvem georgismen er opkaldt efter, stod nærmest på det standpunkt, at grundskylden skulle uddeles af samfundet til alle mulige gode formål, som man nu kunne blive enige om. Mens danske retsfilosoffer som Lambek og Severin Christensen mere stod på det standpunkt, at grundskylden skulle udbetales i lige andele til privat brug.

Men tvivlstilfældene om, hvad der er fællesopgaver, er legio, som enhver let indser.

De, som mener, at grundskylden både kan og skal slå til, mødes af den anden fløj ofte at det argument, at det kan enhver da se er umuligt. Hvis man f.eks. tager bare 10 % af jordværdien som årligt afkast, kan det jo kun dække en brøkdel af de offentlige udgifter.

Hertil indvendes så, at selve jordrenteloven jo fortæller os, at enhver fordel bundfældes i jordværdien, og at en lempelse af skatter og afgifter derfor i sig selv fører til en stigende grundskyld. På lignende måde, som lave renter og afdragsfrie lån fører til de samme stigninger. Altså, at der ikke er noget til hindring for, at selv store beløb på niveau med de nuværende skatter og afgifter sagtens kan opkræves som grundskyld, når skatter er en saga blot.

Retsforbundet har i nyere tid især lagt sig på det standpunkt, at samfundet fortsat skal understøtte mange gode formål og at grundskylden derfor næppe kan slå til. Eller at spørgsmålet kun har teoretisk interesse: "Lad os nu først få begyndt, så får vi se".

Den retsliberale fraktion ønsker en mere principiel tilgang til sagen, idet man hævder, at en pragmatisk tilgang er en slags glidebane, hvor man let forvilder sig ind i dagligdagens politik på de eksisterende partiers og synspunkters præmisser. Og måske derfor også indirekte forledes til at "skyde genvej" til succes og indflydelse ved at gå ind i døgnets almindelige politiske debat, som de mere principfaste i høj grad

betragter som symptombehandling og lapperier, som nærmest kun forplumrer sagen – når den eneste ordentlige kur er at gå til ondets rod.

Sagen er derfor i nogen grad også et temperamentsspørgsmål. Men ikke kun det. Det er også et spørgsmål af dybere betydning.

Som eksempel vil jeg bruge et andet afgørende etisk spørgsmål: Apartheid. Skulle man angribe uretten direkte, principielt og etisk eller skulle mere arbejde på praktiske forbedringer af de sortes vilkår. Det første kan have lange udsigter, det sidste kan hjælpe her og nu; men legitimerer måske uretten. Mange siger derfor i slige situationer: Både/og. Og andre siger enten/eller. Dette skisma fører også til forskellige fremgangsmåder. De "principfaste" tenderer mod at tale til retfærdighedssansen og uselvisheden for at fremkalde et generelt stemningsskift, de "pragmatiske" mod at søge konkret politisk indflydelse.

I Retsliberalt Forum har vi både sympatisører, som tillige er medlemmer af Retsforbundet, og andre, som ikke er det. Men der er næppe tvivl om, at der er tale om to forskellige hovedlinjer – selv om der altså er et overlap. Fremtiden vil vise, om det er muligt at samles helt.

Med venlig hilsen

Thorkil Sohn.